

[Forsvarsministeren]

Forsvarsministeren (Engell):

Jeg skal til de enkelte indlæg, der har været under debatten, blot knytte nogle få kommentarer.

Hr. Albrechtsen, der tilsyneladende havde nogle problemer med regnestokken, skal jeg bare henvise til det aktstykke, som jeg også nævnte i mit første indlæg, nemlig aktstykke nr. 279 fra den 11. maj 1983, hvor tallene i hele denne sag bliver sat godt på plads – også på en måde, så hr. Albrechtsens regnestok skulle køre rigtigt.

Hr. Knud Damgaard mente, at mine bekymringer over flertalsholdningen, sådan som vi må konstatere den efter debatten, var overdrevne. Det vil den kommende tid jo vise. Det nytter ikke ved en drøftelse som denne at lægge skjul på, at der er tale om holdninger, og der er tale om – sådan som det tegner sig – en afgørelse, der vil være, ja, jeg vil sige historisk i den forstand, at man ikke i infrastruktursamarbejdets periode har oplevet lande, der pludselig stod af, og som ikke indfrie de forpligtelser, som man tidligere havde indgået.

Hr. Pelle Voigt var i sin korte bemærkning om folketingsbeslutningen inde på, om regeringen nu havde sikret, at den var overholdt. Selvfølgelig har vi det. Det fremgik også af mit første indlæg.

Hr. Thoft mente, at vi blot sendte penge af sted med en mærkeseddel, og var lidt i tvivl om kontrollen. Jeg skal sige, sådan som jeg i øvrigt også har oplyst det tidligere her i folketinget, at kontrollen med, at vores bidrag til INF-foranstaltningerne ikke overstiger det beløb, som lå i beslutningen fra 7. december 1982, altså de 26,7 mill. kr., varetages dels af den danske repræsentation ved Det nordatlantiske Råd, dels i forsvarsministeriet, som fra NATOs internationale stab modtager kopier af de finansielle halvårsrapporter fra de medlemslande, der udfører INF-arbejder. Der er her altså tale om Storbritannien, Vesttyskland, Italien, Holland og Belgien. Herudover har Danmark siden december 1982 gentagne gange – og, så vidt jeg er orienteret, senest den 13. marts i år – i de berørte NATO-komiteer taget forbehold for finansieringen af INF-projekter, der har været forelagt til godkendelse efter 7. december 1982, og også ved disse lejligheder understreget, at det danske bidrag til INF-foranstaltninger ikke

kunne overstige de 26,7 mill. kr. i henhold til anmærkningen.

Hr. Stinus var inde på nogle mere generelle betragtninger om infrastruktursamarbejdet. Jeg vil henvise hr. Stinus til rigsrevisionsberetningen, som vi fik for et lille års tid siden, og som efter min opfattelse indeholder en vældig god redegørelse for infrastruktursamarbejdets form.

Om de to dagsordener skal jeg blot sige, at den radikale jo forudsætter, at de 48 mill. kr. tages ud af forsvarsbudgettet. Det kan vi naturligvis ikke støtte.

Om den dagsorden, som hr. Knud Damgaard har fremsat, vil jeg sige, at jeg finder, det er en skuffende holdning, der kommer til udtryk i den – især, vil jeg nok sige, når man tager den historiske baggrund med ind. Der er, som jeg nævnte, ingen grund til at lægge skjul på, at der hermed er tale om et brud på en linje, som har været fulgt gennem mange år.

Jeg har imidlertid mærket mig, de betragtninger, som hr. Knud Damgaard kom med i sit indlæg, og som han ledsagede fremsættelsen af dagsordenen med. Jeg har også mærket mig, at hr. Knud Damgaard ikke har udelukket, at vi i kredsen af forsvarsforligspartier kan drøfte de praktiske konsekvenser af den beslutning. Jeg har også hæftet mig ved, at hr. Knud Damgaard – i lighed med, hvad der er regeringens opfattelse og de fire regeringspartiers opfattelse – finder, at de 48 mill. kr. naturligvis hører til inden for den i forsvarsbudgettet aftalte ramme, og jeg skal på den baggrund opfordre til, at man undlader at stemme.

Albrechtsen (VS):

Forsvarsministeren har i sin bedømmelse af den socialdemokratiske dagsorden sagt, at der med den var tale om et brud på en linje. Det tror jeg og det håber jeg er en rigtig vurdering, som forsvarsministeren lægger frem. Det er en vurdering, der gør, at forsvarsministeren ikke bryder sig om den socialdemokratiske dagsorden. Det er den samme vurdering, som gør, at venstresocialisterne må finde, at den socialdemokratiske dagsorden alt taget i betragtning – i modsætning til den, vi så i sidste uge – faktisk er et fremskridt.

Den socialdemokratiske dagsorden fastslår jo ganske klart som punkt 1, at disse penge